

פרשת שמות

תשפ"ג

אידלעך ראטוועט - יהודים הצילו !!!

יהודים נכשלים בניבולות וטריפות שקצים ורמשים !!!

גיוועלד!!! מזה תקופה ארוכה, אני בודק את ירקות העלים לפני שאני מכניס אותם למרק, וכמעט מידי שבוע אני מוצא שם זבובונים. התקשרתי ל'משגיח' של נותן הכשרות [כשרות למהדרין] בראשות הרב אפרתין וספרתי לו על כך. במקום שהוא יתעלף, הוא אמר לי שעד 5-6 זבובונים באריזה זה בסדר!!! כי זה יורד בשטיפה. אמרתי לו: לא כולם שוטפים, וגם מי ששוטף לא תמיד שוטף כל כך יסודי... הוא ענה לי, מי שלא שוטף זה בעייתו, כתוב על האריזות לשטוף!!! [בכל מקרה הוא אמר שהבעיה תסופל]. רבותי! זבוב אחד זה כמו לאכול 6 כזיתים של בשר חזיר!!! ראטוועט!!!

גליון ק"ד

בדור שלנו יכולים לזכות לסייעתא דשמיא מיוחדת

וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי ותהר ותלד בן, ותקרא שמו משה. (ב, א). שואל מן ה'משגיח' ר' דב יפה צוק"ל (לעבדך באמת, שמות) יש לעיין, מדוע לא הזכירה כאן התורה את עמרם ויוכבד בשמותיהם, ובמקום זאת כתבה **"ש"איש מבית לוי" לקח את "בת לוי"?**

אומר המהר"ל בספרו **"גור אריה"**: אילו התורה הייתה כותבת את עמרם ויוכבד בשמותיהם, שעמרם לקח את יוכבד ונולד מהם משה, היה משתמע מכך שעמרם ויוכבד הם הסיבה להולדת משה, כפי שכל אב ואם הם הסיבה להולדת בנם. על כן לא פירשה התורה את שמותם של עמרם ויוכבד אלא כתבה **"וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי"**, ללמדנו **שסיבת הולדת משה רבנו לא הייתה עמרם ויוכבד, אלא צורך הדור במושיע שיגאל את ישראל משעבוד מצרים.** ואמנם, לאחר שלכלל ישראל היה צורך בלידת מושיען של ישראל, נמצאו עמרם ויוכבד ראויים להיות אלו שמחם יולד משה, אך סוף סוף לא הם היו **סיבת** לידתו של משה רבנו ולפיכך לא הוזכרו בשמותיהם.

הקב"ה שותל גדולי תורה לפי צורך הדור

ממשיך ה'משגיח': כשם שהקב"ה סובב את הולדתו של משה רבנו לצורך גאולתם של ישראל, כך במהלך הדורות שתל הקב"ה גדולי עולם, כדי שיאצילו מרוחם על הדור שחיו בו ויסייעו לתקן את הצריך תקיון.

רבנו **החפץ חיים** אמר על הגר"י **סלנטר**, שגדלותו לא הייתה לפי ערך הדור שהוא חי בגבור, אלא הוא היה שליח ממרום להצלת הדור באמצעות חיזוק לימוד המוסר והמסתעף מכך.

גם בדורות האחרונים זכינו להנהגתם המופלאה של החזון איש והרב מבריסק, אשר היו שלוחים ממרום לכוון ולהתוות את דרכו של עולם התורה המתחדש בארץ הקודש, לאחר חורבן יהדות אירופה. ויהדות ארה"ב זכתה שהקב"ה שתל בתוכה את הגאון ר' אהרן קוטלר זצ"ל, אשר הסיק בה עולם מפואר של תורה, ויצר בארץ החומריות - במדינה שצבירת ממון היא חזות הכל, את המושג של הקדשת החיים-כולם לעסק התורה, ללא שום חשבונות של תכלית.

סייעתא דשמיא - כפי צורך הדור

הרב פמוניבז', הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל היה אומר, שהוא רואה בחוש שאנשים אשר עוסקים בבנינו של עולם התורה שלאחר חרבן יהדות אירופה, זוכים לסייעתא דשמיא יותר מכפי ערכם. והסיבה לכך, שהיות שהדור זקוק להם לצורך בנינו המחודש של עולם התורה שחרב, הם זוכים

שגיאות מי יבין

ידוע מאמר החכם 'כשם שאי אפשר לבר בלא תבן, כך אי אפשר לספר בלא טעויות'. לצערי נפלה שגגה בעת הדפסת הספר - שהושטמו בטעות כמה הנצחות חשובות. 'הוא רחום וכו'...

פרשת ויחי: לע"נ הרב יעקב ישראל יהודה בן דב בער ז"ל נלב"ע י"ד טבת תשפ"ב. לע"נ הרב משה בן חיים ז"ל. **פרשת מטפטים** [עילת שובבים]: **נתרם על ידי ארבע מועצות 'רכסים' הרב בן חן שליט"א.** לע"נ גאון עוזנו ותפארתנו מרן רבינו עובדיה יוסף צוק"ל - זכות מרן זיע"א לעמוד לו לברכה והצלחה בכל מעשה דיו.

פרשת עקב: לע"נ שמעון בן רחמה נלב"ע כ"ה אב תשס"ב. לע"נ אסתר ססיל בת פרח נפטרה כ"ד תמוז תשפ"ב. **הנוצח ע"י משפחת איטח.**

פרשת זכור - שבת הארצי"ט של מרן שר התורה צוק"ל: נתרם על ידי הרה"ג ר' יעקב ישראל קניבסקי שליט"א נכדו חביבו ונאמן ביתו של מרן שר התורה צוק"ל - לע"נ זקנו רבינו מרן ה'דרך אמונה' זיע"א.

חיזוק בלימוד הלכה: נתרם לע"נ רבינו מוה"ר (רבי חסן בן פינג) מברסלב. אשר אמר על ספריו (ב'שיח שרפי קודש') "ששאל פעם אחד מאנ"ש את רבינו שיפרש לו דבר בספר ליקוטי מוה"ר, לא ענה רבינו כלום, רק אמר לו, יכול הן לקמט את ספרי כפי רצונך, ואמרנו פירושים כלבבך) אולם אל תפגע בסעיף קטן מה'שולחן ערוך'... **ע"י מתן חיים עייש בן אסתר.** זכות רבינו הק' תעמוד לו לבני חיי מוזני בריווח ובנקל.

להצלחה יותר מכפי דרגתם - בפי צורך הדור.

כך גם לעיין הצלחה בלימוד, הרב מפוניבז' היה אומר, שרואים שבדורנו בחורים מגיעים לדרגות גבוהות של לימוד, אשר בדורות קודמים הוצרכו ליגיעה רבה בכדי להגיע לדרגות אלו, וזאת משום שבדור עני כשלו הסייעתא דשמיא ניתנת לא רק לפי מעשינו אלא לוקחים בתשבון גם את צורך הדור. **זה מחייב גדול עבורנו, שבמעט מאמץ אפשר נחול הצלחות גדולות.**

גם שמעתי מהגאון רבי אליהו דסלר זצ"ל, שפעמים שאנשים נטפלים לעסוק בדבר-מה זוכים לסייעתא דשמיא, לא משום שהם ראויים לכך, אלא משום שהעניין שאילו נטפלו ראוי לכך.

הנה, חז"ל אמרו (ירושלמי סוף ברכות): **"אם ראית דור שמתרפה מן התורה, עמוד והתחזק בה ואתה נוטל שכר כולם".** להאמרו, "נטילת שכר כולם" אינה מתייחסת רק לשכר בעולם הבא, אלא גם לסייעתא דשמיא בעולם הזה, להשיג יותר מכפי ערכנו וערך מעשינו. עכ"ל המשגיח צוק"ל.

כדברים האלו כתב הגה"צ ר' דן סגל שליט"א (מסילת ישרים עם ביאור 'חובת האדם') שהרבה פעמים אדם אומד את כוונותיו, והוא מוצא שאין בו את הכוח להתחיל משהו מסוים, וכדו' - **והוא צודק! אין בו את הכוחות האלו...** אבל צריך להכניס בחשבון שמי שמתחיל משהו טוב, זוכה לסייעתא דשמיא שנותנת לו את הכוחות! מרן ראש הישיבה הגר"ג אדלשטיין שליט"א הורה לי, (לפני כשבע שנים) שלפי ערכו השפיל של הדור, שכל אחד יכול להפיץ טומאה דרך הכלים טמאים, יש סייעתא דשמיא לכל אחד הבא ליטהר ולטהר [אחרים] למעלה מהטבע...

חיזוק לימי השוכבים"ם מהגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א
כתב 'המגיד מבריסק' בספרו 'מחזה עיניים', (נדפס לפני מאה ועשרים שנה, תרס"ב), הבה ונתבונן, על מה עשה ה' ככה, שבהגיע כאב ומאכזב לאדם יולגו מעיניו דמעות, מדוע לא יבואו הדמעות מאיברים אחרים??? וביותר יקשה מדוע לא יבואו מהאבר הכואב עצמו? אלא מבאר בזה"ל, כי עיני האדם המה ראשית לכל חטאת, ובעבור חטאתיו בא האדם במצוקותיו, ולכן בעת כי יצר לאדם ורע ומר לו העיניים מורידים דמעות, כי הם המה הביאו על האדם את כל הצרות ואת כל המצוקות, עכ"ל.

ובזה מדייק לשון הכתוב (תהילים קיט קל) 'פלגי מים ירדו עיני על לא שמרו תורתך', על לא שמרתי תורתך לא נאמר אלא על לא שמרו, ר"ל שהם, העיניים, לא שמרו ותורתך על כן פלגי מים ירדו עיני ולא אברים אחרים... ומביא שם משל נוקב בעניין 'מירית העיניים', כי הנה דבר מלכות בכל מדינה ומדינה להעמיד שומרים ושוטרים לכל יכניסו סחורה מוברחת שלא שילמו עליה מכס, ואם שומרי הגבול עושים מלאכתם נאמנה לכל יכנסו למדינה שום דבר שאסור להביא - אזי מלאכתם קלה ואף יצליחו הרבה בעבודתם, אכן אם התרשלו השוטרים הניצבים בגבול, וכבר נכנסה הסחורה האסורה לתוך הארץ, מעתה מלאכת השוטרים קשה פי כמה וכמה, לסובב מעיר לעיר ומכפר לכפר לחפש אחר הסחורות, ולא עוד אלא שגם לא יצליחו כ"כ, שהרי יש לאותם סוחרים מקומות רבים להטמין סחורתם, ולא ידעו השוטרים כל אותם מחבואים...

וכדבר הזה ממש הוא גם ב'משל'... כי היצר הרע רוצה ומנסה להכניס את 'סחורת' האסורה דרך ה'שער' - הוא העיניים, ומשם 'מכניסים' לתוך 'המדינה', היינו גופו של אדם, ומעתה, אם האדם שומר היטב ב'גבול' - לכל יביט היכן שאסור להסתכל אזי בנקל יוכל למנוע מהיצר הרע את זממו, אכן מי שאינו שומר כראוי וכנכון ב'גבול', ול"ע ה'יצר הנפגע'... הרי מעתה יקשה עליו הרבה לחפש בכל האברים היכן החביא היצר הרע את ה'סחורה'... ומסיים, לכן כל בעל נפש (ובעל שכל) יעצום עיניו מראות ברע ולא יתן ליצר לבוא בגבולו. דבר נורא כתב הרה"ק ה'דברי שומאל' זי"ע (ויחי) על הפסוק (בראשית מט כב) 'בן פורת יוסף בן פורת עלי עין בנות צעדה עלי שור', וז"ל, אף כי גדל מאד הנסיון של יוסף במעשה דאשת פוטיפר, כמובא במדרש כל ההשתדלויות שעשתה כדי להחטיאו, וכמו שאמרו (חומתא לה) בגדים שכלשה לו שחורת לא לבשה לו ערביט וכדו', וכל היסורים שגרמה לו, אך הוא עמד בסניוין, עם כל זאת מדישה התורה הק' במיוחד את הנסיון שגרמו עצמו מהסתכלויות אסורות בעת שנתמנה כמשנה למלך ונסע בכל ארץ מצרים, ובנות מלכים ושרים צעדו עלי שור - (ע"י החומת) והמטירו עליו מתנות יקרות כדי שירים את עיניו להסתכל עליהן, אך הוא נזהר מהסתכלות, ובוהו גדל שבחו בן פורת עלי עין. עכ"ל.

יש שביארו בדבריו הק', כי התורה הק' היא נצחית ובאה ללמדנו ארחות יושר עד סוף כל הדורות, והנה נסיון כמו שהיה ליוסף הצדיק בשעתו אינו שכיח כל כך, לעומת זאת הנסיון של 'בן פורת עלי עין' הוא מצוי ביותר עד עצם היום הזה... בכל עת ובכל שעה, בכל מקום ובכל זמן... על כן בא יעקב אבינו לגלות לנו רב מעלתו של זה שהוא 'בן פורת עלי עין'...

כמה גדול ששרו של הנוצם עיניו מראות ברע, כמו שפירשו במה שאמר (ישעיה מט יח) 'שאי סביב עיניך וראי כולם נקבצו באו לך', שמכל פעם ופעם שהאדם שומר את עיניו נבאר מלאך העומד ללוותו ולשמרו, וזהו שאמר הנביא, הבט וראה 'כולם נקבצו ובאו לך', כי הם 'סביב עיניך', מחמת ובסיבת שמירת על עיניך.

כלל הדברים הוא כמו שאמרו במליצה, לא כמדת עולם הזה כך מידת עולם הבא, שכן בעולם הזה הדלקת אור המנורה הקבועה בתקנה או בכותל היא על ידי שמגביה ומרים את הכפתור המיוחד להדלקת האור (מתג), ואילו המוריד ומשפילו הרי הוא מחשיך ומכבה את האור, אכן העולם העליון הוא בבחי' 'עולם הפוך', שהמוריד את עיניו - מאיר את כל העולמות באור יקרותו, ואילו המגביה את עיניו ח"ו מביא חשיכה גדולה...

ושמעתי מייד וצדיקי, כי הגוי יבין את כל ה'אגריעות' ופחיתות שבכל עבירה, מאכל זה אל תאכל כי איננו רדיע וכו', אבל בהיטה בעין לא יבין מה חסרון יש בה, רק איש יהודי יש בשכלו דעת להבין מה הגריעות שבוה, אמור מעתה כי 'שמירת עינים' היא מידה יהודית... ובוה נקרא 'יהודי'.

יעזור השי"ת שנוכה לשמור את עינינו - עיני ה' כראוי, ונוכה להבטחת הקב"ה "שמרני כאישון בת עין". כגודל השמירה של אדם על עיניו, כך שומר אותו השי"ת מפוקה ומכשול...
בשנה שעברה יצאו עלונים מיוחדים לימי השוכבים"ם: תיקון החטא, שמירת העיניים, שמירת הלשון, טבילת עזרא, ועוד. הרבנים הנפלאים הנ"ל מופיעים בספר החדש "מה למעשה", ניתן לקבלם גם בל"ג במייל של העלון.

מעשה מחזק באמונה ובטחון מי עוזר למי?

מספר הרב אביגדור אהרונוסון הי"ו מבית שמש: הדבר קרה באחד מימי שישי. סיימתי את תפילת השחרית בבית הכנסת והתכוונתי לצאת אל המרכז המסחרי כדי לערוך את הקניות לשבת.

בעודי בבית הכנסת נזכרתי כי בדיוק אתמול אזלו לי כל המזמונים ולמעשה כעת אני 'תקוע' ללא כסף לקניות. אין באזור כספומט, כך שלא יכולתי למשוך כסף מחשבונאי בבנק. הבטתי סביבי לבקשת הלוואה. היה זה בית כנסת בסגנון 'שטיבלאך': מניינים רבים מתפללים זה אחר זה ורוב המתפללים אינם מכירים איש את רעהו בשם, אע"פ שהם מתפללים באותו מקום ובאותו זמן מספר שנים...

עניי נחו על אחד המתפללים הקבועים במניין שבו גם אני מתפלל שהכרתי. האיש לא היה ידוע כבעל אמצעים. להיפך, הוא אדם שעובד קשה לפרנסתו, אולם הוא היה נראה כאדם טוב לב.

החלטתי לנסות. בעדינות ביקשתי ממנו הלוואה מכובדת כדי שאוכל לבצע את הקניות הרבות לשבת והבטחתי לו להשיב את ההלוואה כבר ביום ראשון הקרוב. האיש הופתע מאוד לשמוע את הסכום הגדול שאני מבקש והתלבט כמה רגעים. הבנתי אותו, מפני שאין הוא מכיר אותי כמעט מלבד הפגישות שלנו בתפילות יחד...

ואז... הוא האיר לי פנים, פתח את ארנקו והוציא בדיוק את הסכום שביקשתי. הוא כלל לא ידע את שמי. מיד שלפתי

בצהרי אותו היום צלצל הטלפון בביתי. מעברו השני של הקו נשמע יהודי לא מוכר לי, שהודיע לי כי מצא ארנק באוטובוס. הוא הזדהה בשמו ושאל אם אני יודע ומכיר את מעלה האבדה... התברר לי לאחר שמצא את הארנק חפשי בתוכו מסמך כלשהו שזיהה את בעלי, אך מלבד שטרות כסף רבים לא היה בו שום סימן או מסמך מזהה. לבסוף הבחין בפתק התחוב באחד מכיסיו הארנק ובו צוין שמי, החתום על אישור ההלוואה שלויותי.

המוצא סיפר לי שהוא טרח לחפש בספרי הטלפונים את השם המופיע בפתק עד שהגיע אלי... השבתי לו שאכן אני מכיר את בעל הארנק ותיארת לי את הצער הרב שהיה לו בראותי אותו באותו בוקר יום ראשון ועל האושר הרב שדבר המציאה יסב לו.

התמלאתי בשמחה רבה בשביל המלווה, כשזכיתי לראות כמו עיני כי בזכות גמילות החסד שעשה עימי חזר אליו ארנקו עם כל כספו בשלמות!

בראשי הדהדו דברי חכמים שאמרו: "יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית."

רציתי מאוד להודיע לאיש על הבשורה הטובה כדי לחסוך ממנו שעות של עוגמת נפש עד שניפגש למחרת בבית הכנסת, אולם לא ידעתי את שמו... פתאום נזכרתי שהוא חתם את שמו על פתק החזר. כעת היה תורו לחפש בספר טלפונים לפי השם, עד שהשגתי אותו וסיפרתי לו על המציאה. מיד תיאמתי פגישה בינו לבין המוצא, והארנק הושב לידי לשמחתו הגדולה.

שלושתנו היינו שמחים ויצאנו מחוזקים ומודים לה' על השגחתו העליונה.

[מתוך הספר '102 סיפורים ח"ב, של הרב צבי נקר שליט"א].

לעברו בכל לבבכם התחזקות בעבודת ה' - זו תפילה

מייד שהתחילו להתפלל התחילה הישועה

בפרשתן (ב כב), ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו.

וכל המעיין בפסוקי הפרשה יראה כי עד עתה לא נזכר שום רמז לתפילה, אלא נראה שקבלו את 'הדין' והסכימו להיות תחת סבלות מצרים, ואם כן צריך ביאור מה אירע עתה שנאנחו בני ישראל מן העבודה, ומה השייכות למיתת מלך מצרים?

וביאור הגאון רבי יצחק מוואלוז'ין ז"ע (בספרו פה קדוש), כי עד עתה סברו בני ישראל כי ה'מלך' הוא רשע מרושע, הוא הגוזר גזירות עליהם והוא מעבירם בעבודה קשה, וממילא אין לנו אלא לייחל ולצפות למיתתו במהרה, או אז יקום מלך חדש וישלם על ישראל... אמנם כאשר ראו שהנה המלך מת ויקם אחר תחתיו, ועדיין הגזירות עומדות בכל תוקפן, הבינו כי אין הגזירות באות מיד המלך, אלא הקב"ה הוא שהכניס בלב פרעה לשעבד את בני ישראל. ועל כן החלו לזעוק אליו, אבינו שבשמים רחם עלינו, ואכן מיד הפך הגלגל באתחלתא דגאולה, ונגלה הקב"ה למשה בסנה ושלחו להוציא את בני ישראל.

ונמצא כי אילו היו מאמינים כבר בתחילה שכל אותם הצרות באו עליהם ברצון השי"ת, ופרעה אינו אלא כשלוחא דרחמנא, הרי היו מקדימים להתפלל, ומקריבים את קץ הגאולה.

ולדין ייאמר על כל צרה וצרה שלא תבוא, כי לו חממו ישכילו להתפלל תיכף בביאת הצרה מתוך ההכרה כי לא פלוני הוא ה'מזיק' ולא ה'פצע' והמחלה מכאיבים, אלא כך נקצב מלעילא, ויחסכו מעליהם כל אותם ייסורים ועגמת נפש.

כי לישועתך קוינו כל היום

גה"צ רבי נתן מאיר וואכטפויגל זצ"ל משגיח דיישיבת ליקווד אמר בשם הגה"ק ה'חפץ חיים' זי"ע, שכשישאלו בב"ד של מעלה 'ציפית לישועה' אין הכוונה רק לישועת הכלל, האם ציפה לגאולת ישראל, אלא גם ישאלו כל אחד בענייניו הפרטיים האם עז היה בטחונך בקונך, ובכל עת צרה ציפית לישועה (קובץ שיחות ח"א נז).

'נסיון' של דיבורים בעת התפילה

כתב מרן ה'שבט הלוי' זצוק"ל (בספר 'דמי הרב' ערך 'עבודה') ז"ל. ל. הנה הני תרי נשי היו יוכבד ומרים, כאומרם ז"ל (סוטה יא:): שהיו צדקניות גדולות, זרע קודש וגם נביאות, והיו יראות אלוקים מעודן, ואעפ"כ לא נאמר עליהם שבה זה - שיראו את האלוקים אלא בשעה זאת, דאין יראת ה' של האדם נבחנת אלא בשעה שהוא עומד בנסיון ממורא בשר ודם, והוא מאדיר יראת ה' ועבודתו יתברך. וכן בשעה שהוא צריך לוותר על צרכיו החמריים והוא מוותר עליהם לכבוד שמו יתברך, אז ראוי לחותם של ירא ה'.

כגון זה מצינו כבר בדברי התוס' (סוטה מא: ד"ה אותה) על הא דאיתא בגמ' (שם) שאגריפס המלך (שהיה מזרע הורדוס) קרא בתורה ב'הקהל', וכשהגיע לילא תוכל לתת עליך איש נכרי' (דברים יז טו) זלגו עיניו דמעות, אמרו לו אל תתיירא אגריפס, אחינו אתה, אחינו אתה. ואמרו חז"ל, 'באותה שעה נתחייבו שונאי ישראל - [לשון 'סגי נהור'] כלייה שהחניפו לו לאגריפס', וכן הביאו התוס' מדברי הירושלמי 'הרבה חללים נפלו באותו יום שהחניפו לו, והטעם שהגיע להם עונש כה גדול כ כ"כ, זהו עונש החנופה בדבר עבירה שמחניף לחבירו מחמת יראתו מפניו ואינו חושש על יראת הקב"ה ועושה עין שלמעלה כאילו אינה רואה'.

ואם 'נתרגם' את הדברים למעשה, הרי אם מאן דהו בא אלך באמצע התפילה וברצונו לדבר דבר מה, ואין צריך לומר בדברים הגרועים מכך וד"ל - אל תתיירא מפניו אלא תחשוש על יראת הקב"ה... (כל הנל מ'באר הפרשה', שמות תשפ"ג).

וקרשתי מכל חמיוני בעיני שבת מרבא קדישא'

שבת שובבים - חזיון באמונה ביתר שאת ועוז
אמונה - זה מטרת השבת כמו שכתב המש"ב בהקדמה ש'ענין שבת זה להורות על חידוש העולם - וכיון שברא הכל הוא אדון על הכל, ואנחנו עבדיו ומחויבים לעשות רצונו ולעבדו בכל גופינו ונשמותינו וממוננו, כי הכל שלו'...

כל חזיון באמונה זה תיקון גדול לימי השובבים.
כה כתב הרה"ק הבית אהרן (קנט: ד"ה תשובה) 'תשובה עיקרה בלב וסימנה השמחה (פירוש, שהסימן לאדם אם תשובתו שלימה - אם שריו הוא בשמחה), לא נצרכא אלא לקבולינהו בשמחה (לשון הגמ' בברכות ט:): בכל מדה ומדה, ובוזה לא יצטרך לתעניתים וסגיפנים'...

האיש המקבל על עצמו בשמחה את כל הנהגת הבורא עמו, ובכל מדה ומדה שנוהג עמו מקבלו באהבה ובשמחה - מתקן את כל חטאיו ופגמיו, עד ששוב אינו צריך להתענות ולסגף עצמו לתקן את עיוות ופגם. עכ"ל.

ולמדנו מכאן עצה טובה לקראת ימי השובבים הבעל"ט, אשר מבואר מספרי הקדמונים על חיוב התענית בהם לתשובה ולכפרה, ואם כי בימינו ירדה חולשה לעולם ואי אפשר לחייב את המון העם בצומות וביסגיפנים אך נשאר בידינו הדרך המעולה יותר, להתחזק באמונה ולקבל הנהגת הבורא בכל מצב שהוא, וממילא לא נצטרך לתעניתים וסגיפנים'.

איתא מהרה"ק האור לשמים' מאפסא זי"ע (בא ד"ה היום) וז"ל, והנה בדורות הראשונים היה תיקון נפש שלהם על ידי סגיפנים כדי לשבר את הקליפות ולהבידל המסכים המבידלים מהנשמה, אבל עתה הדור הקרוב למשיח צדקנו תיקונם קל, ואינם צריכים לסיגיפנים, ותיקונם הוא ע"י אמונה שמאמינים באלוקי עולם, ובאמונתם יחיו, עכ"ל. (באר הפרשה).

ואמנם כי ימי השבוע הם בכלל שובבים, אבל שבתות השובבים הם הם הם העיקר - וככל שנתחזק יותר באמונת אומן, נקיים יותר את תכלית השבת, וניטהר ונתקדש בקדושה של מעלה...

עלון השבוע: לא נתרם

חלק נתרם לע"נ: משה בן הנום תורת. וזוגתו רחל זינת בת נובר תורת.

ניתן לשמוע שיעורים, סיפורים, שיחות, מסר קצר על פרשת השבוע וניגוני קודש בקו "מי באר" 0733718245

ניתן להרשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com בכל עניני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676

הרשם תרומות להדפסת העלון ניתן להרשם בנידורים פלוס בקופת 'עלי באר' הנבצחה שבועית - 60 ש"ח מצווה רבה וחיובי הדיכס להדיפס מהממיל והחלק בבתי כנסת.